

Mikael Storåkers: Hissa en fana för Lars-Eric Petersson

Uppdaterad 2016-01-28 15:51. Publicerad 2016-01-28 13:40

I kvarteret Träsket i Stockholm har många stora tragedier ägt rum, en av de mest spektakulära var den offentliga avrättningen av Skandias förra ledning med Lars-Eric Petersson och Ulf Spång i spetsen.

Sveavägen 44 är en grå plats året om och fastighetsägaren har ivrigt försökt sminka platsen med hotell i den ena änden och den tidstypiska restaurangen Urban Deli i den andra.

Urban Deli är ett sådant där modernt koncept där restaurang, butik, kafé och lifestyle går in i varandra. I mitten av lokalen gör sig dock Skandiaslakten påmind. På ett påtagligt symboliskt sätt i en välkyld glasbur hänger stora likdelar av kor på praktiska rostfria jättekrokar. Ko efter ko, eller om man så vill, direktör efter direktör.

Jag träffade i min ungdom Skandiadirektörerna med Lars-Eric Petersson i spetsen. Min reklambyrå Storåkers McCann, fick ett stort och långsiktigt uppdrag för Skandia och vi hade många handsvettiga dragningar inför farbröderna. Min bild då var att de var ganska fåfänga och kanske lite väl religiösa för min smak. Men alltid vänliga och omtänksamma.

Med de här adrenalinpåslagna mötena i minnet känns det därför förlösande och även samtidigt genuint obehagligt att läsa nya boken Lex Skandia av Erik Nerep, en av Handelshögskolans namnkunniga professorer. Boken bygger inte på något slags uppvispat emotionellt trams, utan på lakoniskt konstaterande av fakta. Vad hände egentligen, vem fattade besluten om bonusarna som diskuterades, och vem drev på för att skapa de ökända incitamentsprogrammen år efter år?

Skandia förde, innan Lars-Eric Petersson blev chef, en ganska tynande tillvaro. 1996 fann man bolaget på plats 24 på Stockholmsbörsens storbolagslista. Under året genomdrev styrelsen omfattande omstruktureringar och bolaget växte explosionsartat. År 2000 hade Skandia ploppat upp som börsens fjärde största bolag med 200 miljarder i försäljning och 1.000 miljarder i förvaltad kapital. Utlandsdelen ledd av Jan R Carendi hade vuxit i över femton kvartal i rad med 20 procent varje gång.

I boken framgår det att det var styrelsen som drev igenom och ville gå längst i att införa nya incitamentsprogram, inte under några omständigheter ville styrelsen missa chansen att ge medarbetarna stor bonus.

När det sedan blev körigt medialt så sköt de över hela ansvaret på vd:n. Den slipade kommunikationsbyrån Kreab anlätades. Skickligt placerade styrelsen sin egen ledning på silverfat till mediehyenorna, och räddade därmed sitt eget skinn.

Domstolarna visade att det var styrelsen som drivit frågan om nya incitamentsprogram, att den lyft taken på bonusarna och försökt mörka det efteråt. Bevisningen var så stark och tydlig att hovrätten använder orden "betydande styrka".

Men vad hjälper det när slakten var klar, och kadavren upphängda på krokarna.

Läs Lex Skandia. Ett plågsamt drama om vägen till sanningen.

Michael Storåkers är styrelseproffs och var tidigare chef för auktionshuset Bukowskis och reklamföretaget McCann. Han skriver krönikor i Di var tredje torsdag.